Schiller Instituttet

*si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Det er ét minut før midnat; Vi må gennemtvinge handling nu!

Det følgende er uddrag, dansk udskrift, af SPECIAL International LaRouchePAC webcast, 30. december 2015. Hele webcastet med engelsk udskrift kan ses/høres her: http://schillerinstitut.dk/si/?p=10894

Matthew Ogden: God aften. Det er den 30. december 2015. Jeg er Matthew Ogden, og vi har i aften en Nytårsaften-nødudsendelse her fra larouchepac.com. Med mig i studiet i dag har jeg både Jeffrey Steinberg fra *Executive Intelligence Review* og Benjamin Deniston fra LaRouchePAC Videnskabsteam, og denne udsendelse finder sted umiddelbart efter et møde, som vi tre havde tidligere i dag med både Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche.

Jeg vil med det samme understrege, at der i umiddelbar forlængelse af denne udsendelse her i aften følger en live-udsendelse med Spørgsmål & Svar med hr. Lyndon LaRouche personligt, der finder sted som en regulær, ugentlig 'Fireside Chat'-udsendelse, der normalt finder sted torsdage. Mange af jer har måske deltaget i dette før. Det er en national diskussion over telefon, der finder sted kl. 9pm Eastern Time. Kontakt LaRouchePAC's nationale kontor, hvis du ikke har de relevante informationer.

Lad mig endnu engang understrege: Umiddelbart efter slutningen af denne udsendelse opfordrer vi jer til at deltage i denne live 'Fireside Chat' med hr. Lyndon LaRouche. (https://larouchepac.com/20151228/fireside-chat-lyndon-larouche-december-30-2015)

Som indledning til aftenens udsendelse vil jeg hurtigt opsummere, hvad vi skal høre her i aften. Vi befinder os selvsagt på tærsklen til det nye år, 2016, og hr. LaRouche advarer om, at dette er en af de farligste perioder i nyere historisk tid. Vi står med det overhængende sammenbrud af det transatlantiske finanssystem, med mindre der tages skridt til at indføre de nødvendige, nødbetingede forholdsregler for at forhindre dette. Og vi står også med den umiddelbare, overhængende konfrontation mellem USA under Obama, og både Rusland og Kina, der, hvis det får lov at blive udløst, ville føre til en global, atomar storbrand.

Jeg tror, man bedst kan opsummere 2015 gennem en række af forsømmelser, der er begået af dem, der skulle være USA's ansvarlige lederskab.

For det første: Man har forsømt at sætte sig effektivt imod og trodse Obamas ulovlige krænkelser af USA's Forfatning, der rent faktisk udgør overtrædelser, der berettiger til en rigsretssag.

For det andet: Man har, helt tilbage fra 2007-08, forsømt at genindføre Glass/Steagall-loven, og man har forsømt at reorganisere og nedlukke hele det spekulative Wall Street-kasinosystem.

For det tredje: Man har, helt tilbage fra 2000-01, forsømt at opløse og afsløre det saudisk-britiske apparat, der var ansvarligt for terrorangrebene 11. september 2001, og som fortsat eksisterer, og fortsat plager verden med den voksende trussel om denne form for terror.

Og for det fjerde: Måske det meste fundamentale; man har forsømt fundamentalt at omstøde den 100-årige tendens imod videnskabelig og kulturel degeneration, der i stigende grad har hersket siden århundredeskiftet 1900. Dette har ført hele det transatlantiske, udvidede europæiske system til en eksistentiel sammenbrudskrise, og dette vil ikke blive adresseret, med mindre vi adresserer den fundamentalt fejlslagne model, der har hersket i de seneste 100-120 år.

Dette vil blive diskuteret mere indgående senere i udsendelsen, men jeg mener, at det direkte sætter scenen for vores første spørgsmål, der var emne for en lang diskussion med hr. LaRouche tidligere på dagen.

Spørgsmålet er vores spørgsmål fra institutionelt hold for i aften, der netop adresserer denne kommende, overhængende fiasko for det udvidede, europæiske system. Spørgsmålet lyder som følger:

»Hr. LaRouche, spalteskriveren Leo McKinstrie forudsagde i en artikel i Daily Telegraph, at 2016 kunne blive det år, hvor EU falder fra hinanden. Hvilke tanker

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Michelle Rasmussen; Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:
Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

gør De Dem om EU's udfordringer med hensyn til immigration og økonomi i 2016?«

Jeg vil gerne bede Jeff Steinberg om at komme til talerstolen for at besvare spørgsmålet direkte og også give os en større sammenhæng med diskussionen tidligere i dag med hr. LaRouche.

Jeffrey Steinberg: Tak, Matt. Jeg ville sige, at, med undtagelse af forekomsten af et dramatisk skift i politik, en virkelig politisk forandring, så er Den europæiske Unions fremtid absolut dømt til undergang, og at det, vi ser på, er den kendsgerning, at, fra og med 1. januar, under Den europæiske Unions diktater, under aftaler, der blev indgået lige fra begyndelsen af Obamaregeringen under det allerførste møde i Gruppen af 20, er et system med bail-in blevet etableret. Det træder i kraft i Europa, over hele Europa, fra og med 1. januar 2016. I USA er denne politik allerede gennemført, selv om det overvejende flertal af amerikanere ikke har nogen idé om det. Faktisk forholder det sig sådan, at de fleste af Kongressens medlemmer ikke engang ved, at sektion 2 af Dodd/Frank-loven fra 2010, der blev skrevet på Wall Street, og dikteret gennem folk som Obamas Hvide Hus og folk som Barney Frank på Capitol Hill, allerede fastsætter bestemmelser for bail-in.

Det, som dette betyder, er, at, i takt med, at finansinstitutioner gennemlever et tiltagende kollaps, der allerede er i gang – der har været en hel del hedgefonde, flere europæiske, regionale banker i Italien og andre steder, der allerede er bukket under i de seneste uger og måneder. Under bail-in-regimet vil indskydernes midler, obligationsindehaveres penge, aktieindehaveres midler i disse banker blive plyndret som første skridt hen imod et forsøg på at redde et system, der allerede er, forhåbentligt, uafvendeligt bankerot. Med andre ord, så er hele det transatlantiske område på den yderste udslettelsens rand. Der består en umiddelbar fare for et totalt, katastrofalt finanskollaps, fra og med begyndelsen af næste uge. På fredag, Nytårsdag, er bankerne selvsagt lukket; de er lukket i weekenden. Men at regne fra 4. januar, på mandag, denne kommende mandag, kan alt ske; og det er i stigende grad sandsynligt, at hele det transatlantiske system vil eksplodere i de første dage eller uger af 2016.

Dette er kendsgerninger, der kan vides og er uafviselige. Det er i vid udstrækning blevet diskuteret i den transatlantiske finanspresse. Artiklen i *Daily Telegraph*, som der refereres til i vores spørgsmål fra institutionelt hold, er blot en af den seneste tids byge af artikler, der grundlæggende set har sagt, at 2015 var et mareridt, men at 2016 vil blive radikalt værre og kunne blive slutningen på systemet, Den europæiske Union, og de fleste af de transatlantiske nationalstater, som vi kender dem.

Der er en rapport i den internationale udgave af *Handelsblatt*, en betydningsfuld, tysk finansavis, der taler om spredningen af zombie-banker i Europa, og siger, lad os omgående se at komme videre med bail-in. Hele systemet er ved at disintegrere. Jo, det er regionale banker i Middelhavsområdet, men det er også tyske banker, og derfor må vi benytte os af disse nye love, og bogstavelig talt udplyndre befolkningen i en grad, hvor der ikke er mere tilbage at udplyndre. Det er betydningen af den politik, der træder i kraft fra og med 1. januar.

Den diskussion, vi havde i dag med hr. og fr. LaRouche, tog dette spørgsmål op fra et meget anderledes standpunkt. For det relevante spørgsmål, man virkelig må stille lige nu, er, at, jamen, hvis disse kendsgerninger er kendt, hvis det transatlantiske finanssystems undergang i udbredt grad er kendt og forstået, hvordan kan det så være, at man intet gør for at forhindre det i at ske? Hvordan kan det være, at Kongressen ikke blev i Washington for at vedtage Glass-Steagall, før de tog hjem til jul? Det ville have betydet Wall Streets undergang. Det ville have gjort hele det britiske system bankerot og fremlagt i det mindste en indledende ramme for at påbegynde en økonomisk genrejsning, med Franklin Roosevelts politik som model.

Hvorfor tolererer man i Europas tilfælde fortsat eksistensen af en Eurozone, der idémæssigt var bankerot fra første dag, den blev skabt? Hvorfor tolererer man fortsat en Europæisk Kommission i Bruxelles, og en Europæisk Union, der er en rent destruktiv, bogstavelig talt satanisk institution? Hvorfor tolererer man, og går på kattepoter rundt om, den kendsgerning, at Paven, i sin encyklika om global opvarmning, accepterede en britisk politik for folkemord?

Ja, det enkle svar kan koges ned til det faktum, at befolkningen i det transatlantiske område generelt er blevet meget, meget dum, meget korrupt, meget umoralsk, grænsende til satanisk. I realiteten kunne flere ledende politiske personer i det transatlantiske område – Schäuble i Tyskland, Blair i Storbritannien og hele Blair-traditionen og alle de successive præsidentielle, Bush-Obama-regeringer i løbet af de seneste 15 år i USA – disse kunne alle sammen meget passende og videnskabeligt defineres som deciderede sataniske.

Hr. LaRouche var meget udtrykkelig omkring denne pointe.

Men for at forstå, hvorfor vi er nået til dette punkt, kan vi ikke bare se på forklaringer, der er en uge, en måned eller endda et årti gamle. Man kan ikke se på 2008, eller ophævelsen af Glass-Steagall i 1999, og forstå, hvorfor disse ting skete, men mindre man er indstillet på at foretage en mere langtrækkende og grundigere undersøgelse at de faktiske rødder til hele denne degeneration af det transatlantiske område. Den går helt tilbage til overgangen mellem det 19. og 20. århundrede.

Se på det 19. århundrede. Der var enorme videnskabelige gennembrud. Der var Gauss' arbejde, og Riemanns arbejde. Der var en revolution i klassisk kultur gennem personer som Beethoven, Brahms, Schubert og Schumann. Det 19. århundrede var en renæssanceperiode i det transatlantiske område. Inden for politik var der fremvæksten af Tyskland som en moderne og suveræn nationalstat med det amerikanske, økonomiske system som sin politik under Bismarck. Der var en spredning af Hamiltons ideer om, hvordan man bygger en nationalstat, og hvordan man skaber ægte samarbejdsrelationer mellem moderne nationer.

I dag er næsten alle levende mennesker bekendt med den kendsgerning, at Kina har igangsat politikken med

»Ét bælte, én vej«, også kendt som den Nye Silkevej, den Eurasiske Landbro, og at denne politik tilbyder en enorm mulighed for den økonomiske integration og udvikling af ikke alene det eurasiske område, men for dette områdes forlængelse ind i Afrika. Gennem udsigten til et program for en tunnel under Beringstrædet, der har været på tegnebrættet, siden slutningen af det 19. århundrede, kunne man integrere hele den vestlige halvkugle ind i dette eurasisk-afrikanske udviklingsområde.

Faktum er, at disse ideer ikke alene var fremherskende, men også blev fuldt ud implementeret i de sidste årtier af det 19. århundrede. I 1869 var der færdiggørelsen af Lincolns store projekt for at binde nationen sammen ved hjælp af den Transkontinentale Jernbane. Selvom Lincoln blev myrdet af briterne netop pga. denne politik for at redde unionen og gå ind for denne form for økonomisk udvikling, så fortsatte denne politik ikke desto mindre og blev virkeliggjort.

Præsident Ulysses S. grant var i mange henseender fortsættelsen af den politik, som præsident Lincoln stod for. Der var førende amerikanske venner og rådgivere, der arbejdede tæt sammen med Bismarck i Tyskland. Bismarck havde på sit kanslerkontor et portræt af Ulysses S. Grant hængende på væggen. De mødtes, da Grant gennemførte sin verdensturne efter sit præsidentskab. I Rusland fik man, fra 1890, bygningen af den Transsibiriske Jernbane. Mange fra den amerikanske hærs ingeniørtropper deltog i dette projekt, der blev færdigt i slutningen af 1890'erne. Det oprindelige lokomotiv, der var det første til at køre på den Transsibiriske Jernbane, blev bygget i Philadelphia.

Der var en opblomstring af internationalt samarbejde om store udviklingsprojekter. Bismarck selv havde Berlin-Bagdad-jernbaneprojektet. I Frankrig, under Hanotaux og Carnot, havde man planer for at gennemkrydse Afrika på kryds og tværs med jernbaner. Man havde planerne om jernbanelinjer fra Paris til Vladivostok. Selveste Tsar Nikolaj foreslog i 1890'erne, at der burde være en bro eller en tunnel tværs over Beringstrædet for at etablere de indlysende og naturlige forbindelser mellem den vestlige verdensdel og Eurasien. Der var Sun Yat-sen i Kina under overgangen til det 20. århundrede, og i 1870'erne var der Meiji-genrejsningen i Japan. Og igen, førende amerikanske rådgivere var involveret i alle disse projekter.

Hvad var responsen? Der var en spredning af klassisk kultur, af stor komposition af klassisk musik. Der var videnskabelige gennembrud. Riemanns arbejde skabte forventningen om et 20. århundrede, der skulle have været en æra, hvor mennesket begyndte at udforske Solsystemet og videre ud i Galaksen, for at gøre store opdagelser om menneskets bestemmelse i universet. I stedet trådte Det britiske Imperium på afgørende vis ind på scenen.

Briterne manipulerede regionale krige i hele Eurasien. Der var de japanske krige mod Kina, de japanske krige mod Rusland. Der var krige på Balkan. Der var Krimkrigen, og det var sluttelig briternes strategi at ødelægge det amerikanske økonomiske systems ekspansion ind i Eurasien, ved at lancere det, der skulle blive kendt som Første Verdenskrig.

På et langt dybere niveau lancerede individer som Lord Bertrand Russell et ondsindet angreb imod de videnskabelige fundamenter, der var blevet etableret af folk som Kepler, Gauss og Riemann. Og tidligere af folk som Leibniz, og før det, Nicolaus af Cusa og tilbage i Renæssancen, Brunelleschi. Hele denne bølge af videnskabeligt fremskridt, der kom ud af Renæssancen, blev knust og ødelagt, og et tyranni blev oprettet. Europa gennemlevede en af de mest gruopvækkende krige i historien, Første Verdenskrig. Grusomme forbrydelser blev begået. Byer blev lagt øde. Befolkninger blev ødelagt.

Ved afslutningen af denne krig gennemtvang Versaillestraktaten en udplyndringsplan for Tyskland, der uundgåeligt førte til endnu en verdenskrig; i realiteten afsluttedes Første Verdenskrig aldrig rigtigt. Der var en mellemkrigstid med forberedelser til den næste fase af denne krig. Videnskab blev ødelagt. Uddannelse kommer under ondsindet angreb, fordi den klassiske kulturelle tradition, der havde været i live i det 19. århundrede, blev ødelagt under den bølge af kulturpessimisme, der ramte Europa og USA i hele det 20. århundrede.

Briterne tyede hyppigt til politiske mord på ledende personer. Der var mordet på Sadi Carnot i Frankrig; der var mordet på William McKinley i USA, der fulgte op på mordet på Abraham Lincoln, ja, som faktisk gik hele vejen tilbage til Aaron Burr, der på vegne af briterne myrdede Alexander Hamilton.[1]

Der var angrebet på videnskab, som jeg antydede, gennem Bertrand Russells arbejde og hans kohorter ved Solvay-konferencerne, i en grad, hvor man kan sige, at, i hele denne bølge i det 20. århundrede – nu et stykke inde i det 21. århundrede – var det eneste, virkeligt suveræne, videnskabelig geni i hele denne periode Albert Einstein. Der var opdagelser inden for ingeniørområdet, men videnskabens generelle forløb var en afvigelse, ikke et fremskridt. Så i dag står vi med en befolkning i det transatlantiske område, der er blevet berøvet en kompetent uddannelse; med hver, successiv generation er degenerationen accelereret. På et tidspunkt var det noget betydningsfuldt at være fysiker eller biokemiker; hvis man studerer disse felter i dag, får man at vide, at det er spild af tid, og at den eneste, sande videnskab er computervidenskab.

Så vi har altså denne proces med kulturel, uddannelsesmæssig, videnskabelig degeneration; og stort set det eneste tidspunkt i hele det 20. århundrede, hvor man havde nogen modkamp imod denne trend, var under Franklin Roosevelts præsidentskab. Og hvis sandheden skal frem, så havde angrebet mod Franklin Roosevelts politik allerede nået et punkt, hvor hans præsidentskab var blevet ødelagt allerede inden hans for tidlige død. Det Republikanske Parti blev brugt som et af instrumenterne til denne ødelæggelse; FBI voksede frem som Wall Streets bogstavelige afpresningsarm mod Franklin Roosevelt. Så man have i realiteten kun en kort periode i hele det 20. århundredes forløb, hvor der blev gennemført ægte politik i

[1] Se: »Londons mord på McKinley lancerede et århundrede med politiske mord«, o.a., http://schillerinstitut.dk/si/?p=6895

overensstemmelse med det Amerikanske Økonomiske System her i USA; det sted, hvor disse ideer fødtes. Når man nu ser på de seneste 15 år, forstår man, hvordan det kan være, at en degenereret befolkning kunne stemme en George W. Bush til magten; og dernæst kunne følge op på dette ved at stemme en Barack Obama til magten. Og dernæst tolerere en bail-out af Wall Street efter krakket i 2008; kunne tolerere, at præsident Obama åbenlyst afholdt dræbermøder i det Hvide Hus hver tirsdag, for at kortlægge de seneste mål for drab. Der er ingen tal på, hvor mange amerikanske borgere, der er blevet myrdet under Obamas ordre, uden lovmæssig rettergang, eller selv uden nogen form for offentlig godkendelse.

Så det er meget vigtigt i dag at erkende, at de nuværende generationer er frugten af 100 år eller mere med vedvarende, kulturel og moralsk degeneration, i hvilken videnskab er blevet ødelagt.

Dette er ikke irreversibelt, for mennesker er fundamentalt set kreative; men det er meget vigtigt at erkende, at vi står ved ét minut før midnat. Og kendsgerningen er den, at vi har meget få chancer tilbage for at købe tid til at vende denne situation omkring. Hvis præsident Obama forbliver i embedet, når denne finansielle nedsmeltning rammer, så er udsigterne til, at vi vil være i stand til at afværge en katastrofal ødelæggelse og en degeneration ind i kaos i hele det transatlantiske område, være lig nul. Og det er vel at mærke, hvis vi er så heldige, gennem det stærke lederskab i Kina og Rusland, at undgå den form for atomkrig, som Matt nævnte for nogle øjeblikke siden; for det er Det britiske Imperiums politik. Og præsident Obama er i virkeligheden ikke en præsident for USA; han er håndlanger for dette britiske imperiesystem.

Dette system er i sig selv bankerot og dømt til undergang; men de er mere klar til at bringe hele den menneskelige befolkning til fald sammen med dem, hvis der er udsigt til, at de rent faktisk mister magten. Så der er kun få muligheder: Fjernelsen af præsident Obama er absolut eksistentielt afgørende. Den omgående genindførelse af Glass-Steagall er den konkrete forholdsregel, der fjerner Wall Streets eksistens; og sammen med det fjerner City of Londons magt og Det britiske Imperiums magt. Disse er de forholdsregler, der må tages skridt til i de umiddelbart forestående dage. Så snart det nye år begynder, er vi allerede et godt stykke inde i farezonen, hvor der ikke er noget alternativ til disse afgørende handlinger tilbage. Spørgsmålet er, om der vil være en tilstrækkelig grad af virkelighed, der er vendt tilbage, hvor den successive degeneration af tankegangen hos de ledende samfundslag og den almene befolkning i det transatlantiske område når til et punkt, hvor truslen er så umiddelbart forestående og eksistentiel, at man vil tage de rette skridt. Hidtil er dette ikke sket; og derfor går vi ind i det nye år ansigt til ansigt med den største fare, som menneskeheden sandsynligvis har stået overfor i historien.

Matthew Ogden: Jeg vil blot ganske kort adressere en ting, og bede Jeff kommentere det kort, før vi går videre til Ben Deniston. Men bail-in-loven, der træder i kraft i Europa den 1. januar – om ganske få timer – er noget, der, som Jeff sagde, allerede er indskrevet i loven i USA; i Dodd-Frank, sektion II, hvor derivater får prioritet, og folks bankindskud ikke længere er beskyttet, som de tidligere var. Arkitekten bag denne lov er ingen anden end Barney Frank; der, på trods af den kendsgerning, at han ikke længere er et aktivt medlem af Kongressen, stadig spiller en meget aktiv og destruktiv rolle i USA's politik som en agent for Wall Street-fraktionen i det Demokratiske Parti. Og som en af de førende fortalere for de løgne, der fortælles om Glass-Steagall; for eksempel i en artikel, der afslører den kendsgerning, at Barney Frank er en af de førende økonomiske rådgivere i Hillary Clintons kampagne. Hillary Clinton, der hidtil har været modstander af genindførelse af Glass-Steagall. Barney Frank siger, »Debatten om Glass-Steagall er en kunstig debat på dette tidspunkt. Den er 85 år gammel. De fleste folk kan se, at, hvis den havde en effekt, så ville den ikke have standset AIG; den ville ikke have standset de subprime ejendomslån, der ikke burde være blevet bevilget.« Det er denne løgn, der er blevet brugt i de sidste fem år eller mere imod genindførelsen af Glass-Steagall; og jeg vil gerne bede Jeff om at adressere dette spørgsmål, ganske kort. Da Franklin Roosevelt blev præsident, blev han det på trods af den kendsgerning, at de fleste i hans eget partis lederskab var agenter for Wall Streets interesser; og han måtte, for både at sikre sig nomineringen og også for at vinde valget som USA's præsident, så måtte han identificere og rykke op med rode nøjagtig de personer, der tjente Wall Streets interesser i sit eget partis lederskab.

Hvis vi skal redde USA, må Obama identificeres som en agent for disse Wall Street-interesser; ligeledes Barney Frank, og andre. Jeg vil gerne have en kort kommentar fra Jeff om, hvad hr. LaRouches bemærkninger var med hensyn til, hvordan vi kan genindføre Franklin Roosevelts fortilfælde på nødbasis lige nu, i opposition til disse agenter for Wall Streets interesser, der dominerer det Demokratiske Parti, som vi ser det netop nu, så vel som også det Republikanske Parti.

Jeff Steinberg: Jeg tor, at man må tage tilfældet med Barney Frank som et perfekt eksempel på det, jeg diskuterede for få øjeblikke siden. Længe før sagen med Glass-Steagall, hvor Barney Frank personligt spillede en førende rolle, og længe før krisen i 2008, kom Barney Frank i store vanskeligheder, fordi hans sambo, hans elsker, kørte en pædofil prostitutionsring fra hans lejlighed. Og det var ikke nogen dyb, sort hemmelighed; det var i alle de store Washington D.C.- og relaterede aviser på det tidspunkt. Den kendsgerning, at man tolererede en sådan person, en sådan opførsel, er et symptom på de dybere, kulturelle spørgsmål, som jeg tidligere talte om. I realiteten var Barney Frank det Demokratiske Partis Roy Cohn.

Så jeg mener, at forholdsreglerne som sådan er klare og ligefremme; der foreligger lovforslag i begge Kongressens huse om at genindføre Glass-Steagall. Den allerførste forretningshandling, når Kongressen i næste uge vender tilbage, bør være en debat og afstemning og omgående vedtagelse af Glass-Steagall. Tiden er ved at rinde ud; det kunne endda ske, at vi allerede fra mandag i

næste uge vil se de første eksplosioner, detonationer, af dette krak. Glass-Steagall rydder blot dækket; det betyder, at underkapitaliserede kommercielle banker kan genrejses, og hele Wall Streets zombie-gæld, alle derivaterne, alle de andre former for eksotiske finansielle instrumenter, der er ubetalelige og værdiløse, vil blive afskrevet på regnskaberne. Og som et resultat af dette vil Wall Street disintegrere; Wall Streets magt til at diktere vilkårene til Kongressen vil disintegrere. Og jeg tror, at man sammen med disintegrationen af Wall Street vil se en umiddelbar nedsmeltning af Obama-præsidentskabet.

Men når man først har genindført Glass-Steagall, så har man ikke gjort andet end at skabe en platform til at påbegynde en langt mere betydningsfuld og udfordrende proces. Der må være en massiv udstedelse af nye, statslige kreditter til det kommercielle banksystem, til øremærkede projekter for reel økonomisk udvikling, jobskabelse. Vi må have et klart koncept for at omstøde de seneste 100 års nedgang i arbejdskraftens produktive evne her i USA og Europa. Så vi må udvikle, efter Franklin Roosevelts model, en række initiativer, der vil skabe jobs, som vil genopbygge infrastrukturen; men på et højere niveau.

Vi må også gøre flere andre ting. For det første må vi virkelig lancere en seriøs genoplivelse af videnskab; vi må grundlæggende set genoplive alle NASA-programmerne. Vi må overvinde de sidste, tilbageværende trin hen imod at få termonuklear fusionskraft. Dette er store projekter, og de er mere udfordrende end de var for 20 og 30 år siden. Da præsident Kennedy meddelte, at vi ville sætte en mand på månen inden årtiets udgang, og han lancerede Apollo-projektet, så eksisterede der stadig væk en videnskabelig kapacitet, så man kunne gøre dette. Denne kapacitet er blevet meget alvorligt udhulet; så vi må foretage en enorm mængde genopbygning. På en vis måde er arbejdskraftens produktive evne i dag ringere, end den var den dag, da Franklin Roosevelt tiltrådte embedet som præsident i marts måned 1933.

Vi må lancere en kulturel genoplivelse. Vi fik en forsmag på, hvad der kan og må gøres, med de to koncertopførelser af Händels Messias, der fandt sted på Manhattan og i Brooklyn for en uge siden.[2] De var et lysende eksempel på, hvordan man kan begynde at få det menneskelige i folk frem, ved hjælp af klassisk musik som medium til at gøre dette. Så alle disse ting må gøres; men de vil ikke ske, hvis det amerikanske folk ikke omgående udvikler det moralske mod til at konfrontere virkeligheden. At konfrontere den kendsgerning, at vi står ved ét minut før midnat; og tage de nødvendige skridt, begyndende med at fjerne denne præsident fra embedet, genindføre Glass-Steagall og så gå videre derfra.

---

[2] Se: Video af hele koncerten:
http://schillerinstitut.dk/si/?p=10778